

## Čís. 1353.

**Dobrodiní § 251 čís. 1 ex. ř. není nezbytně podmíněno tím, by dlužník v době zájmu skutečně používal věcí, nepostrádatelných pro něho nebo jeho rodinu.**

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R II 272/21.)

Návrh dlužníků, by z exekuce byly vyloučeny kusy nábytku jako nezabavitelné, exekuční soud zamítl, ježto jich dlužníci již po jeden a půl roku nepoužívali, bydlíce v jiném místě, nežli kde nábytek byl složen. Rekursní soud návrhu vyhověl, poněvadž dlužníci jiného nábytku, než který byl zabaven, nemají, při čemž jest lhostejno, že právě v den zájmu ho nepoužívali.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

## Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor druhé stolice a poukazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení. K vývodům dovolacího rekursu, pokud nejsou nepřipustnými novotami, se podotýká, že okolnost, že dlužníci používali cizího nábytku a dali svůj vlastní do uschování tchánovi, pokud se týče otci, nemůže sporné věci zbaviti povahy předmětů nepostrádatelných ve smyslu § 251 čís. 1 ex. ř. Druhá stolice zjistila, že v den zájmu dlužníků rodina čítala pět členů a že dlužníci neměli jiného nábytku než ten, který byl v uschování Hynka P-a. Tím jsou prokázány veškeré předpoklady zmíněného místa zákonného, které nevyžaduje, by dlužník za všech okolností v době zájmu skutečně používal věcí nepostrádatelných pro něho a pro jeho rodinu, jsa na př. zvláštními okolnostmi nucen bydlet v zařízeném pokoji anebo zdržovati se z ohledů výdělkových mimo své řádné bydliště. Je-li i když nepostrádatelný nábytek jest vyloučen z exekuce, nepadá na váhu, z kterého důvodu dlužníci dali odvézt sporný nábytek ku svému tchánovi, pokud se týče otci. Zákon chrání z ohledů veřejných každého dlužníka a jeho rodinu a proto není potřebí řešiti otázku, byl-li postup manželů Antonína a Anny M-ových v této záležitosti a zvláště ve sporu Hynka P-a proti Josefu G-ovi nezávadným.

## Čís. 1354.

**Staniční pokladny státních drah a pokladny železničního ředitelství nelze považovati za různé státní pokladny ve smyslu § 1441 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R II 274/21.)

Proti žalobě, již podal železniční erár u okresního soudu v Mikulově na zaplacení nedoplatku dovozného, splatného u staniční pokladny v Hrušovanech-Šanově a v Mikulově, vznesla žalovaná firma žalobu navzájem, již domáhala se náhrady za ztracené zboží z jiných zásilek, nežli kterých se týkala žaloba. Proti žalobě na vzájem bránil se erár námitkou místní

nepříslušnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Správným je sice tvrzení žalobce, že nároky žalobou na vzájem uplatněné nikterak nesouvisejí s nároky, žalobou uplatněnými. Názoru však, že nehodí se s nimi ku kompensaci, protože staniční pokladny v Hrušovanech-Šanově a v Mikulově, u kterých má žalovaný zažalované částky zaplatiti, nejsou totožnými s pokladnou ředitelství v Brně a v Olomouci, od kterých má požadovati obnosy, uplatněné žalobou na vzájem, přisvědčiti nelze. Uvádí-li totiž obč. zák. v § 1441, že nemůže si dlužník to, co má pohledávati za některou státní pokladnou, odraziti z toho, co povinen jest platiti do jiné státní pokladny, míní tím zajisté jen pokladnu jiného oboru, která vede zvláštní účtování, čemuž však v tomto případě mezi staniční pokladnou a pokladnou ředitelství státních drah dle přípisu tak není. R e k u r s n í s o u d vyhověl námitce místní nepříslušnosti. D ů v o d y: Rekursu žalovaného eráru bylo vyhověti, jelikož rekursní soud jest toho názoru, že námitka místní nepříslušnosti okres. soudu v Mikulově byla právem uplatňována. Z přípisu ředitelství československých státních drah v Brně ze dne 2. dubna 1921 vysvítá, že staniční pokladny nejsou pouhými platebními pokladnami ředitelství, nýbrž pokladnami samostatnými, že žalované rozdíly ze smluv dopravních platí se zpravidla u pokladny staniční, není-li jinak stanoveno, a že strany jsou povinny, takové rozdíly zaplatiti jen tehdy u ředitelství pokladny, bylo-li tak při vybídnutí stanoveno, že zvláštního účtování mezi pokladnou ředitelskou a pokladnami staničními není a že kontrolu účtování provádí oddělení pro účtování. Z toho všeho vysvítá, že staniční pokladny jsou, jak také ředitelství čsl. státních drah v Brně v ý s l o v n ě podotýká, samostatnými pokladnami a nemění na této okolnosti ničeho, že, jak ředitelstvo sdělilo, staniční pokladny náhradu za poškozené nebo ztracené zboží smějí vypláceti jen do určité stanovené peněžní výše. To jest obmezení stanovené patrně z důvodů administračních. Není také rozhodným, že staniční pokladny hotový peníz všech příjmů odvádějí na ředitelskou pokladnu. Rozhodným jest jen, že nejsou povinny o příjmech a vydáních zaslati účtování ředitelské pokladně, že provádějí účtování to samostatně, a nemění na tom ničeho, že kontrolu tohoto účtování provádí oddělení pro účtování, které jest zřízeno u ředitelství čsl. státních drah v Brně. Jsou-li však staniční pokladny samostatnými pokladnami, nemůže žalovaný proto nárokům žalobou uplatňovaným, které má zaplatiti u staniční pokladny v Hrušovanech-Šanově a v Mikulově, na vzájem uplatňovati proti eráru nároky, které má zaplatiti pokladna ředitelství v Brně a v Olomouci. Tomu brání ustanovení § 1441 obč. zák., jehož účelem jest, zabrániti, by se účtování neztěžovalo, kdyby se taková kompensace připustila. Vzhledem k poměru vyličenému, v jakém jsou staniční pokladny k pokladně ředitelství v Brně a v Olomouci, zejména vzhledem k úplné samostatnosti staničních pokladen, pokud se týče účtování, mohl by nastati nedozrnlý zmatek, kdyby se připustilo, proti nárokům staničních pokladen uplatňovati vzájemné nároky proti pokladnám ředitelství a naopak.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

#### D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Dle názoru nejvyššího soudu § 1441 obč. zák. nemá na mysli pokladny téhož státního oboru,

něbrž státní pokladny různých státních odvětví se zvláštním účtováním, jako jsou na př. uvedena ve finančním a rozpočtovém zákonu. Jejich různost a vzájemná samostatnost je mezi jiným podmíněna i ustanovením zmíněného zákona, že povolených úvěrů smí býti použito jen k potřebám naznačeným v jednotlivých kapitolách a titulech. Staniční pokladny státních drah a pokladny železničních ředitelství nelze tedy považovati za různé státní pokladny ve smyslu § 1441 obč. zák., to tím méně, jelikož z dopisu brněnského ředitelství jest zřejmo, že staniční pokladny jsou oprávněny vypláceti náhradní částky za poškozené neb ztracené zboží jen do stanovené peněžní výše a jelikož jejich společným kontrolním orgánem jest oddělení pro účtování u ředitelství v Brně. Kompensací, již se domáhá žalovaný, nemůže nastati zmatek, proti kterému čelí § 1441 obč. zák., jelikož všechny železniční pokladny, které v tomto případě přicházejí v úvahu, jsou podřízeny téměř státnímu ústředí. Nároky žalobou na vzájem uplatňované hodí se ke kompensaci ve smyslu § 96 i. n. a proto prvý soudce vším právem zamítl námitku místní nepříslušnosti.

### Čís. 1355.

**V tuzemsku lze povolovati exekuci na základě výroků rozhodčích soudů z Rakouska.**

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, R II 286/21.)

Soud první stolice povolil exekuci dle rozsudku rozhodčího soudu ve Vídni ze dne 11. ledna 1921. Dlužník ve stížnosti uplatňoval, že zdejší soudové nemohou vůbec povolit exekuci na základě výroků rozhodčích soudů z Rakouska. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Názor stěžovatelův je nesprávný. Pro povolení exekucí na základě listin zřízených ve Vídni jest dle § 84 ex. ř. směrodatným pouze nařízení vlády ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n., jež výslovně ustanovuje, že zdejšími soudy smějí býti při zaručené vzájemnosti povoleny exekuce podle všech spisů a listin v Rakousku vydaných, které podle § 1 ex. ř. jsou exekučními tituly. Jelikož výroky soudů rozhodčích jsou v § 1 ex. ř. pod čís. 16 jako přípustné exekuční tituly uvedeny, dlužno na jejich základě, i když vznikly na území republiky Rakouské, exekuci povolit. Mínění stěžovatele, že pro povolení exekuce jsou významnými předpisy chorvatského exekučního práva, nelze s cit. vládním nařízením srovnati. Toto nařízení pouze v úvodu označuje, že v Rakousku byla zavedena vzhledem k Československé republice jistá ulehčení proti všobecným předpisům exekučního řádu a to taková, jako dříve platila v poměru Rakouska ku Chorvatsku, a na základě tohoto soudům oznámeného fakta bylo povolování a provádění exekucí podle všech v Rakouském státním území vzniklých listin, které jsou dle § 1 ex. ř. exekučními tituly, nařízeno. Nařízení vychází patrně se stanoviska, že Německo-rakouské soudy exekuce na základě výroků rozhodčích soudů, vydaných v Československu povolují a vykonávají, a dokud stěžovatel neprokáže, že se v této příčině u soudů německo-rakouských praxe změ-